

BUTLLETÍ nº16

(IV TRIMESTRE 2008)

Més informació i notícies a la nostra web
www.adivasis.org

ADA
Fundació per al
Desenvolupament
dels Adivasis

“Quan passo per davant els aparadors de Nadal que teniu aquí, penso...quantes coses que no necessito!”. Això ens ho deia en Federico Sopena en una de les darreres estades que va fer a Barcelona, poc abans de tornar cap a l'Índia. Tenim les Festes una altra vegada aquí i, malgrat la crisi, els aparadors tornaran a estar plens a vessar i, encara que potser comprem menys, tornarem a comprar coses que no ens calen, al mateix temps que hi haurà alguns conciutadans nostres que no podran comprar ni el mínim que els fa falta.

Ens diuen que la crisi és global, però està clar que el nivell de consum que tenim no és igual per a tots els països del món. La Conferència Mundial de l'ONU celebrada a Johannesburg (Rep. Sud-africana), l'any 2002, va declarar el següent: “per tal que tots els habitants de la Terra, poguessin igualar el nivell de consum d'aigua, minerals, fusta, petroli i altres matèries primeres, que tenen els habitants dels països del Nord, caldrien tres planetes com el que tenim”. Una dada per a la reflexió.

L'Índia, país del Sud, pertanyent al grup dels anomenats “emergents”, està tenint en els darrers anys un fort creixement econòmic, que quan és tan ràpid pot deixar encara més despenjats els col·lectius que pateixen marginació, com els adivasis, i més encara si hi afegim la crisi, que sempre colpeja els més febles. Cal continuar doncs, i augmentar si es pot, el recolzament als adivasis, tal com ja hem dit altres vegades, treballant per a millorar la seva autoestima i la confiança en canviar el futur, facilitant-los les eines per a què puguin reivindicar allò que els pertany i perquè els seus drets humans siguin respectats.

La Constitució Índia del 1950 a més de reconèixer la igualtat de tots els ciutadans indis davant la Llei, sense discriminació de castes, sexe, religió etc. estableix textualment: “el dret a un medi de vida adequat”, “l'educació gratuïta i obligatòria per a tots els nens” i “el dret a treballar”. Ara bé, això només són uns drets que la Constitució contempla, en un país on la cultura del sistema de castes hi és encara molt present. Cal doncs exigir aquests drets i saber com es concreten. Els adivasis només els podran aconseguir a través d'una educació que respecti els seus valors culturals i que, recuperant la seva dignitat d'éssers humans, puguin tenir veu pròpia per a, entre altres coses, pressionar democràticament el govern del seu país, perquè canviï les seva prioritats de les despeses militars cap a despeses socials. Recordem que l'estat indi és una potència nuclear, ocupa el 10è lloc en el rànquing de despesa militar mundial (2007), i que té un potencial tecnològic capaç de enviar un coet a la lluna.

L'educació és doncs l'eina bàsica dels adivasis i en aquest sentit s'han expressat reiteradament, el *father* Carlton i la *sister* Deepti en les xerrades que han fet en la seva encoratjadora visita a Barcelona, i de les que trobareu més informació en aquest butlletí.

I acabem amb una altra reflexió d'en Fede. La va fer en una entrevista amb la periodista Inma Sanchís, publicada en una “contra” de La Vanguardia l'any 2000 i, que molts de vosaltres, potser ja coneixeu. Reproduïm el final en castellà tal com es va publicar, perquè no se'ns escapi res:

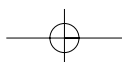
Periodista: - Deme un consejo

Fede:- Disfrute de su mundo. Nadie lo envidia, al contrario, alegre pensar que hay otros que viven mejor.

Periodista:- Me va a amargar el día.

Fede:- Si pensar que yo como menos que usted le va a provocar una indigestión, por favor, olvídese de mí. Pero si es capaz de vivir con menos, aprenderá mucho, y si es capaz de compartir, descubrirá el poder de la solidaridad, que nada tiene que ver con la limosna.

BON NADAL!

Macario Fernandes, coordinador d'ADA a Mumbari

Bé, finalment, sembla que ja podem afirmar que ADA té un representant a l'Índia des del passat mes d'octubre, així que volem aprofitar aquest butlletí per presentar-vos al Macario Fernandes que arriba a ADA de la mà de Federico Sopena. Ja fa temps que ens plantejàvem la necessitat de tenir un delegat/da d'ADA professionalitzat, a temps parcial, per tal de millorar la comunicació i supervisió dels projectes, ara que el nombre va creixent.

Federico, Anna, Ainhoa i Macario Fernandes

Concretament, les tasques assignades són les següents :
 Visitar periòdicament (dos cops l'any) tots els projectes i enviar informes de les visites així com documentació gràfica (fotos, vídeos...).

- Ajudar a les ONG's locals a complimentar els informes anuals i semestrals, així com resoldre qual-sevol altra problemàtica amb ADA.
- Portar el control de les transferències bancàries que es remeten trimestralment a cada projecte.
- Rebre peticions de nous projectes, analitzar-les i fer informes de les noves propostes que puguin arribar, coordinant la tasca dels treballadors socials que fan l'anàlisi en profunditat.
- Mantenir un contacte regular amb ADA amb els membres de la junta, concretament amb tresoreria i els coordinadors de projectes.
- Col·laborar en l'actualització de la pàgina web i amb el butlletí, remetent informació diversa de notícies recents de l'Índia i la situació dels adivasis.

Així, aprofitant els contactes del Fede, vàrem conèixer al Macario, "Mac" pels amics. En les seves pròpies paraules, és per ell un privilegi i una oportunitat treballar amb ADA i agraeix per anticipat la confiança per la que ha estat designat representant d'ADA a Mumbai.

Com a introducció podem dir que fa més de 30 anys que està associat amb diverses organitzacions de caire social (educació no formal, salut, programes de reinserció laboral...), entre elles algunes on ha treballat juntament amb el Federico Sopena.

Actualment treballa en diversos sectors, dividint el seu temps entre una consultoria de direcció de negocis, temes de formació empresarial i treballant en col·laboració amb ONG's,

entre elles, Snehasadan (organització dirigida per jesuïtes per a nens del carrer), St. Catherine's Home (orfenat per nenes), Creative Handicrafts (ONG dirigida per la germana Isabel Martín, que dona feina a dones dels barris de barraques elaborant roba de comerç just).

De moment, ja ha visitat el projecte d'Ankur Trust a Pen, i ens ha informat de les últimes novetats i canvis i també ha contactat amb els diversos projectes per coordinar l'enviament de l'informe semestral.

Resum projectes 2008

Classes repàs. Balwadis	65
Nens	1325
Cost total	20200
Cost nen/any	15
Cost aula/any	311
Internats. Ashrams	4
Nens	310
Cost total	32950
Cost nen/any	106
Cost internat/any	8238
SHG. Grups autoajuda	38
Dones	760
Cost total	14200
Duració	6024,4018
Cost SHG/any	374
Formació Professional	1
Dones	30
Cost	5300
Cost persona/any	177
Bhonga Shales	10
Nens	250
Cost	3000
Cost nen/any	12
Cost cada aula	3000

ONG'S A TARA -Ana Barba-

Una reunió d'ADA a Tara: una bona dosi de vitamines !!!

Tot i ser la quarta vegada que aterrava a Mumbai procedent de Barcelona, aquest cop la visita tenia alguna cosa d'especial. Aquest cop portava la samarreta d'ADA i una pila de feina per fer.

Per sort i com no podia ser d'una altra manera el Fede ens esperava a l'aeroport disposat a acompanyar-nos incansablement a visitar projectes, descobrir-nos-en de nous, programar reunions i coordinar agendes. I a més gaudiríem de la companyia del Santi i l'Ainhoa Barba que farien més amens els llargs trajectes i m'ajudarien a deixar constància fotogràfica de cada projecte visitat.

Van ser 20 dies ben intensos que podríem resumir en llargs trajectes en cotxe, multitud de pobles visitats, grups de dones, escoles als poblats, camps encara verds d'arròs, responsables de projectes enèrgics i incansables. Així, varem ser a Vasai, Nandurbar, Shirpur, Shilonda, Shelti, Karazgaon, Manor, Ashagad, Tara, Kolad,

...” va ser unànime la sorpresa de tothom en descobrir que ADA no té cap persona contractada, que tothom és voluntari”...

Mahad, Khopoli, Karjat i evidentment, Mumbai, la nostra seu.

Però de tots aquests moments, m'agradaria destacar el matí del 13 d'Octubre. El Fede m'havia ajudat a

els permet tirar endavant els seus projectes.

Després, cadascú va presentar la seva ONG i concretament el projecte que finança ADA, donant lloc a múltiples debats sobre la forma de treballar més adequada a les necessitats reals dels adivasis, especialment pel que fa a l'educació dels infants i l'empoderament de la dona.

També els vàrem demanar una comunicació més estreta i directa, que ens fessin participants de la seva realitat diària, problemes als que s'han d'enfrontar i petits èxits assolits. També varem coincidir en la conveniència de reunir-se anual-

ment juntament amb els projectes de les zones del Nord de Mumbai que finança ADA (Nandurbar, Vasai i Shilonda) per conèixer-se entre ells i discutir temes específics dels seus projectes.

Tots els assistents van valorar molt positivament la reunió, ja que va permetre establir un lligam més estret entre ells, conèixer amb més profunditat la tasca d'ADA, implicar-se més directament en el projecte d'ADA i discutir les tasques i funcions del representant d'ADA a l'Índia.

Evidentment, i com no podia ser d'una altra manera, la reunió va acabar amb un bon àpat on no hi va faltar, l'arròs, el dhal i uns plàtans ben dolços.

Membres de les diferents ONG's amb qui ADA col·labora.

coordinar totes les agendes amb la finalitat de que poguéssim trobar-nos a Tara amb tots els responsables dels projectes a qui ADA dóna suport al districte de Raigad (Tara, Kolad, Pen, Mahad, Khopoli i Karjat) i també ens van acompanyar responsables d'ONG's que ens presentaven projectes nous (Kolkhe i Paned).

Va ser una reunió llarga, però tan profitosa... Vàrem començar parlant d'ADA, com havia nascut, quina era la seva forma de funcionar, i especialment d'on provenien tots els fons. I va ser unànime la sorpresa de tothom en descobrir que ADA no té cap persona contractada, que tothom és voluntari, i com s'aconsegueixen els fons. Així, que van aprofitar per felicitar a totes aquelles persones implicades i en agrair tot l'esforç que

L'ÍNDIA A DEBAT

Apunts de les jornades - Clara Sopeña

El passat 5 i 6 de novembre la Fundació ADA per al Desenvolupament dels Adivasis amb el suport de la UPF Solidària va oferir un espai de debat entorn l'Índia contemporània. ADA va reunir especialistes i ONG que treballen a l'Índia a la Universitat Pompeu Fabra amb l'objectiu de donar a conèixer aquest país.

Les Jornades començaven des

del Tercer món, però l'Índia és un continent d'una riquesa i diversitat massa vasta per encabir-la en aquestes imatges limitades; és més, la podem entendre com un microcosmos de moltes de les problemàtiques actuals i per tant una referència a l'estat del món; si l'Índia se'n surt, podrem conservar l'esperança.

La professora Deepti Golani ens

classe mitjana emergent que actualment representa més d'un terç de la població (entre 350 i 450 milions de persones). I mostra d'aquesta emergència és, segons Golani, el fet que en 14 anys s'hagi passat de tenir el 46% de la població per sota de l'índex de pobresa, a tenir-ne el 26%, l'any 2000, i a poder preveure una reducció fins al 10% de cara l'any 2010.

Entendre l'Índia únicament com a

Anna Barba, Sr Deepti, Fr. Carlton i Anna Pitarch

Agustí Panniker durant les jornades

d'una perspectiva polemitzadora amb l'editor i escriptor Agustí Panniker que recordava que l'Índia és un país immens - un continent! - que requereix un anàlisi calidoscopi. No hi ha una única veritat de l'Índia, i tots els tòpics es queden petits .

Com explicar sinó que la democràcia més gran del món sigui alhora una de les societats més jeràrquiques del planeta? O que un continent on s'ha parlat tant d'espiritualitat i pacifisme sigui també un dels països amb una carrera armamentística més desenvolupada?

Sembla que l'Índia només pugui ser aquest paradís espiritual i exòtic, imatge per excel·lència

recordà també la cita que diu que "per entendre l'Índia, una vida no és suficient"; dins l'Índia s'hi amaguen moltes Índies. Amb més de 1200 milions de persones, concentra el 16,7% de la població mundial, el 82% de la qual és hinduista i un 11'9% musulmana. Des de l'any 1991, i a partir d'un procés de reformes internes, l'Índia s'obria al món, com un escenari prolífic on la globalització podia portar-hi les seves màximes "bueno y barato".

Grans empreses transnacionals començaven a investigar aquest nou mercat de treballadors i de consum, caracteritzat per una

país del tercer món, segurament no ens ajuda a entendre aquesta altra dimensió.

Ara bé, aquest creixement també ha comportat noves problemàtiques i ha generat canvis profunds i diferències encara més grans entre el món urbà i el rural, repercutint molt negativament a determinats grups, especialment als

més vulnerables. A mesura que la globalització ha penetrat s'han fet més evidents algunes proble-

màtiques (problema de l'aigua, de la seguretat alimentària, ...) i n'han sorgit de noves: aquests processos han tendit a trencar les

... *"No hi ha una única veritat de l'Índia, i tots els tòpics es queden petits"...*

UNIVERSITAT
POMPEU FABRAUNIVERSITAT
POMPEU FABRAUNIVERSITAT
POMPEU FABRAUNIVERSITAT
POMPEU FABRA

formes d'organització pròpies, i imposar models exteriors (de vida, de treball, de relació amb el medi, culturals) cosa que ha suposat una gran amenaça a aquesta diversitat històrica, cultural i també biològica.

La coordinadora de l'Escola Bambú de Casa Àsia, Imma Llorc, també ens recordà els impactes que ha tingut aquest creixement, com per exemple el problema de l'aigua, que en molts casos s'han desenvolupat projectes descabellats, sense cap respecte a les poblacions locals i al medi. Això ha acabat generant moviments de resistència arreu del continent, com ara l'oposició a la presa Narmada, o el moviment Chipkco, de dones que per evitar tales massives d'arbres, s'hi van començar a abraçar per protegir d'aquesta manera allò que era el nucli del seu modus vivendi: el bosc. Grups de dones i homes que han alçat la seva veu, des de l'exclusió, demanant i reivindicant el seu dret a sobreviure.

Un d'aquests grans grups són els adivasis, que com ens explicà en Carlton Kinny, són els primers pobladors de l'Índia que es quedaren fora del sistema de castes després de l'arribada de les poblacions àries. Les comunitats adivasis quedaren relegades a zones muntanyoses on van preservar una manera de viure caracteritzada per pràctiques caçadores i recol·lectores amb un impacte molt limitat sobre el medi.

Tanmateix i sobretot a partir d'aquest processos d'industrialització accelerats, la pressió sobre aquests grups ha esdevingut més forta: els adivasis han perdut les terres comunals que històricament els havien pertangut (però que no estaven escripturades) i veuen amenaçat tot el seu sistema de vida.

S'integren de manera desigual en el sistema indi, a partir de dinàmiques d'explotació i marginació per part d'altres grups socials. Les mesures de discriminació positiva establertes amb la Constitució per aquestes tribus (reconegudes amb el nom de *scheduled tribes*) durant molts anys no han estat cap altra cosa que paper mullat. En aquest context l'educació, des d'una visió emancipadora, esdevé l'element clau per exigir els propis drets i reconèixer i estimar la pròpia identitat.

...“la pressió sobre aquests grups ha esdevingut més forta: els adivasis han perdut les terres comunals que històricament els havien pertangut i veuen amenaçat tot el seu sistema de vida”...

De fet, com explicà la Deepti Devasia, un dels elements diferenciadors dels adivasis en relació a la resta de població hindú i musulmana és el paper de les dones en la comunitat, ja que gaudeixen de més autonomia (de moviment, d'expressió, de relacions...) i reconeixement social. Molts d'aquests moviments tribals són moviments on participen dones reivindicant una justícia social que impliqui també unes relacions de gènere més equitatives. És a dir, només s'aconseguirà que aquest desenvolupament reverteixi positivament sobre tota la població, quan l'educació quedi garantida i les dones prenguin consciència del seu poder.

Moltes ONG catalanes i índies, conscients d'aquesta problemàtica, han concentrat els seus esfor-

ços en projectes educatius i projectes de dones.

En els joves i les dones hi ha l'oportunitat que aquesta transformació que viu el país generi dinàmiques de desenvolupament que millorin les condicions de vida de la població sense perdre aquesta gran riquesa que caracteritza el continent indi.

UNIVERSITAT
POMPEU FABRAUNIVERSITAT
POMPEU FABRAUNIVERSITAT
POMPEU FABRAUNIVERSITAT
POMPEU FABRA

L'INDIA TRIBAL, L'INDIA RURAL

El paper de les dones en la família i en la societat. - Imma Llord, Coordinadora de l'Escola Bambú de la casa Àsia

Certament l'Índia, juntament amb la Xina, s'està convertint en una de les primeres potències mundials a nivell econòmic com es pot deduir del seu creixement del PIB que ja és molt alt. Aquest creixement econòmic ha aconseguit enfortir les classes altes i mitges i, fins i tot, augmentar la renda per càpita de les classes altes i mitjanes-urbanes que veuen com el seu poder adquisitiu creix dia a dia i com les seves aspiracions de consum es poden veure satisfetes en el seu propi país, sense necessitat de viatjar fins a Europa, els EEUU o Singapur per poder comprar bens de consum de les marques de més prestigi.

El creixement econòmic, si bé ha aconseguit ampliar la classe mitjana, no ha reeixit a acabar amb la pobresa i la fam al país, ans el contrari. La liberalització de l'economia primer, i la globalització més tard, han contribuït al desen-

volupament econòmic del país, han permès captar noves inversions amb capitals nacionals i internacionals i han obert mercats nous als productes indis, però alhora han enfonsat els productors locals, que han vist, entre altres, com el blat subvencionat australià envaïa els mercats indis a un

...“els moviments ecologistes de base lluiten per a la protecció dels recursos naturals que són imprescindibles per a la seva supervivència, alhora que han ajudat a fer visible, en una societat patriarcal com és la societat tradicional índia, el rol de les dones”...

preu inferior al que els pagesos locals podien oferir, fins al punt de posar en perill la producció autòctona i fer trontollar la seguretat alimentària del país.

No cal dir que la pujada espectacular del preu del combustible i en especial el dels cereals (essent l'arròs el producte alimentari bàsic en l'alimentació a l'Índia i moltes vegades l'únic aliment que poden prendre la gent més pobre del país, acompanyat d'un grapat de sal i pebrots picant) està posant encara més en perill la subsistència del 30 % de la població del país que ja viu sota el llindar de la pobresa.

Mentre el desenvolupa-

ment econòmic s'ha fet visible especialment a les ciutats, on s'ha incrementat l'oferta de serveis, les oportunitats de feina i de negoci, els espais lúdico-comercials (el model de les grans superfícies), els clubs esportius privats, els hotels i restaurants, les botigues d'internet, etc. , el món

rural, amb algunes excepcions, es veu privat dels avantatges del creixement econòmic.

Les necessitats creixents d'energia, aigua, aliments i infraestructures de les megaciutats índies i les immenses possibilitats de negoci han atret l'interès de les grans companyies, que s'han beneficiat del model neoliberal imperant per aconseguir la privatització d'aquests serveis i el control de la distribució. Aquest procés ja va començar en temps d'Indira Gandhi, però ha anat augmentant amb el pas dels anys.

La revolució verda, im-

pulsada per Indira Gandhi, pretenia acabar amb la fam a l'Índia a partir de la transformació de l'agricultura de subsistència en una agricultura intensiva, que permetés incrementar la producció d'aliments, però enlloc de donar prioritat a les necessitats de consum d'aliments local, es va orientar a fornir els mercats urbans i a incrementar les exportacions. Aquest model d'explotació agrícola va suposar: la

privatització de les terres, la usurpació de terres als pobladors tribals, la substitució dels adobs naturals pels químics, l'encariment de les despeses en “inputs” de l'agricultura, la privatització dels recursos hídrics, la desforestació de grans territoris en bé de la industrialització, etc.

El model d'explotació dels recursos naturals en pro del creixement econòmic NO s'ha aturat des d'aleshores, ans el contrari. L'última dècada del segle XX va produir més refugiats ecològics (la majoria poblacions pobres rurals i tribals) que els anys que la

Imatge aèria de Mumbai

van precedir des de la Independència.

Aquest és el cas dels desplaçats a causa de la construcció de grans pantans o altres grans obres d'infraestructura: Narmada Bachao Andolan, Chipko Movement i el Terhi Dam.

Aquests conflictes han reforçat els moviments ecologistes de base que lluiten per a la protecció dels recursos naturals que són imprescindibles per a la seva supervivència, alhora que han ajudat a fer visible, en una societat patriarcal com és la societat tradicional índia, el rol de les dones, rurals en aquest cas, en l'economia de subsistència i el seu empoderament quan es tracta de mostrar la seva oposició a projectes de desenvolupament que buscant el benefici de les poblacions mitjanes urba-

nes, obliden i posen en perill els mitjans de supervivència de determinades poblacions pobres rurals i per tant també les tribals.

Si la població rural, majoritàriament pobra, queda exclosa del programes de desenvolupament promoguts per l'Estat, que reconeix no ser capaç de redistribuir la riquesa que genera entre la població, els "adivasis" o la població tribal, encara queda més exclosa.

El país compta amb uns 70 milions de persones tribals, població que habitava els diversos territoris que ara integren l'Índia, abans de l'arribada dels pobladors provinents de l'Àsia central i que varen posar les bases de l'hinduisme.

Els "adivasis", repartits per tota la geografia del país, presenten una gran diversitat ètnica, cultural, lingüística, etc., comparteixen una història comú i algunes característiques. La població tribal acostuma a viure en petites

comunitats ubicades al món rural i properes a zones forestals, viuen d'activitats econòmiques relacionades amb el sector primari, sobretot l'explotació forestal, pesca, ramaderia i comerç.

Pateixen la subocupació, treballen a jornal i emigren temporalment a d'altres zones del país per treballar. Acostumen a tenir menys fills i filles i tenen una esperança de vida en néixer més curta que la població hinduista dominant. Són els col·lectius amb nivells més alts d'analfabetisme. Són tradicionalment animistes, cada vegada més influïts per la pressió de l'hinduisme i el cristianisme.

Comparant amb la societat hinduista majoritària i fins i tot la minoria religiosa més important al país, la musulmana, les societats tribals són més igualitàries pel que fa les qüestions de gènere.

Les dones tribals gaudeixen de més llibertat per poder casar-se amb qui vulguin, poden triar entre viure amb la seva família, la del seu marit o totalment independents. Les

vídues o divorciades es poden tornar a casar i es permeten les relacions sexuals abans del matrimoni. Moltes comunitats tenen cases per iniciar els joves en la vida adulta. No pateixen la pressió que reben les dones hinduistes, sikhs o musulmanes per a tenir fills mascles i poden anar soles al mercat a comprar o fins i tot a portar-hi les seves mercaderies per vendre. Les dones poden expressar més lliurement el que pensen i fins i tot moure's en transport públic soles i poden heretar terres. Les dones tribals no paguen dots pel matrimoni ni fan "purdha" o reclusió darrera del vel o dins de casa.

Aquestes consideracions no ens han d'enganyar i cal que tinguem present que les dones tribals fan tot el treball domèstic, que inclou recollir llenya, herba i aliments del bosc pel consum de la família i del seu bestiar, anar a buscar aigua, etc. Fet que contribueix a una taxa d'a-

Joves descansant a les bòviles

Cisteller

ÍNDIA POTENCIA ECONÒMICA DEL SEGLE XXI? -

Deepti Golani, economista i col-laboradora de Casa Àsia

*“Per conèixer el meu país un ha d'arribar a l'edat a què és conscient de la seva ànima”
- Tagore sobre l'Índia*

Conèixer l'Índia:

L'Índia és el país dels encantadors de serps i dels matemàtics i els informàtics; el país de 1000 colors i 1000 espècies; a l'Índia viuen 1200 milions de persones que parlen 18 idiomes reconeguts pel constitució i hi ha 1000 dialectes, l'idioma nacional és l'Hindi. La República de l'Índia està dividida en 29 estats i 6 territoris federals; l'esperança mitja de vida és de 68.59 anys. A l'Índia conviuen tots les religions- el 83% de la població és de religió hindú; l'11,7% són musulmans; el 3% són cristians; l'1,99% són Sikhs; el 0,77% budistes i el 0,41% jainistas. Els Indis són líders mundials en innovació, propietat intel·lectual i càlcul matemàtic; les contribucions matemàtiques de l'Índia més importants són: Invent del zero; sistema de decimals; forma de fraccions i la seva multiplicació; els quadrats i les arrels quadrades; el càlcul del valor de pi i els orígens de la trigonometria.

Índia potència econòmica del segle XXI?

Abans d'entrar en aquesta qüestió i parlar del futur, parlem primer de la situació actual. L'Índia porta uns 7-8 anys amb el creixement del 7%; té uns 700 milions de persones en l'edat de treballar i d'ells uns 500 milions té menys de 21 anys; l'edat mitjana a l'Índia és de 24 anys (als EEUU 36 anys).

L'Índia l'anomenen ara mateix l'oficina del món, hi ha moltes empreses dels Estats Units i d'Europa que tenen els seus centres d'informació i desenvolupament a l'Índia, per exemple, el sector d'automoció està concentrat en l'estat del Tamilnadu; empreses com Mitsubishi, Ford i Hyundai estan aquí; Bangalore- Karnataka i Hyderabad- Andhra Pradesh aquesta el sector de tecnologies de la informació i biotecnologia amb les empreses com Microsoft i Sun microsystems i en estat del Maharashtra capital Mumbai estan les empreses com a Mercedes Benz i Siemens.

De les universitats de l'Índia surten uns 80,000 professionals del programari al sol a la ciutat del Bangalore treballen uns 140,000 un número|nombre que és molt superior en del Silicon Valley de l'estats units. Hi ha entre 300-400 milions de classe mitjana i d'aquests uns 200milions són de classe mit-

jana-alta i 11% són rics. 25% de la població índia és pobre. L'Índia serà o no la potència econòmica del segle XXI?

Punts a favor

- . Democràcia
- . Educació-ensenyament d'alt nivell, a l'Índia es diu que “el coneixement és riquesa”
- . Idioma Anglès
- . Potent mercat del consum per seu gran numero de la població jove
- . Potent classe mitjana
- . Reformes econòmica
- . Esperit lluitador i emprenedor
- . Costos baixos

Punts en contra

- . Inflació
- . Corrupció
- . Burocràcia
- . Dèficit fiscal
- . Inadequada infraestructura
- . Diferències culturals- un exemple clar d'aquesta diferència és el concepte del temps occidental i hindú i allà convé recordar és una frase que va escriure Rudyard Kipling:

*... “No resulta gens bo per a la salut dels cristià donar pressa a l'asiàtic, perquè el cristià se sulfura i l'asiàtic somriu i esgota el cristià
Al final de la lluita hi ha una làpida blanca que diu
-Aquí jeu un boig que intenta posar pressa a orient”...*

Així que a l'Índia- “Take it easy”

El resum: segons la meua opinió l'Índia definitivament serà la potència econòmica del segle XXI.

EVOLUCI DELS PROCESSOS DE PAU -Escola de Cultura Pau, Josep Maria Royo-
www.escolapau.org

Dels diversos conflictes que afecten a l'Índia, a l'Estat d'Assam és de destacar que el Primer Ministre de la regió, Tarun Gogoi, va afirmar que no era optimista pel que fa a una solució negociada per al conflicte amb el grup armat d'oposició ULFA, mentre el grup armat mantingués la seva presència a Bangladesh. No obstant, va reiterar la disposició del Govern a mantenir converses amb l'ULFA sense condicions prèvies. El grup armat d'oposició DHD (J) o Black Widow (escindit del DHD) va declarar unilateralment un alt el foc i va transmetre al Govern un llistat de peticions manifestant la seva voluntat de dur a terme negociacions de pau. Un altre grup armat que opera a Assam, el NDFB, va fer lliurament al Govern d'un document amb les seves demandes, el que podria permetre que s'obriren negociacions, però a la fi d'any el Govern va manifestar que podria revisar l'acord d'alto al foc per una presumpta implicació de l'NDFB en alguns atemptats.

A l'Estat de Nagalàndia, el Govern va demanar a l'NSCN-IM que destaqués els elements de la Constitució que podrien ser reformats per a assolir una solució al conflicte. El grup armat va expressar la seva voluntat d'establir una relació de caràcter federal amb el Govern central.

Sobre el conflicte entre l'Índia i Pakistan per la regió de Caixmir, el grup armat d'oposició Hizbul Mujaheddin va afirmar que consideraria una oferta de treva si aquesta provingués de fonts respectables. Ambdós països van continuar desenvolupant mesures de confiança, encara que amb menys intensitat que els anys precedents; així, Pakistan va convidar a la Índia a una reunió amb l'objectiu d'iniciar relacions comer-

cial a través de la Línia de Control i el Govern pakistanès va anunciar la creació d'un comitè parlamentari per a tractar la qüestió de Caixmir, amb l'objectiu de crear un consens sobre aquesta qüestió i sobre el procés de pau amb l'Índia. El Primer Ministre indi va reiterar de nou que les fronteres no es podien eliminar, però que es podien convertir en irrelevantes. Finalment, la tensió entre ambdós països va experimentar un repunt considerable el darrer trimestre de l'any després dels atemptats que van tenir lloc a la ciutat índia de Mumbai i que van causar la mort de prop de 200 persones, a més de gairebé 300 ferits. L'Índia no va dubtar a apuntar a la implicació d'organitzacions originàries de Pakistan, atribuint al Govern la falta de control de les organitzacions insurgents amb base en el seu territori. L'Executiu indi va sol·licitar al pakistanès l'extradició d'almenys 20 persones que estarien residint a Pakistan i que podrien estar vinculades als atemptats. Per la seva banda, Pakistan, malgrat haver ofert plena cooperació per a l' aclariment dels fets i haver suggerit la creació d'una comissió conjunta d'investigació encapçalada per respectius assessors nacionals de seguretat, va assenyalar que no dubtaria a traslladar tropes actualment desplegades a les zones tribals properes a l'Afganistan cap a la frontera amb l'Índia en cas d'una actuació militar per part del país veí. No obstant, ambdós països van descartar dur a terme accions militars.

CRÒNICA INDIA... Fr. Godfrey - Sj encarregat del Centre Janseva Mandal-

Aquell matí vàrem agafar el cotxe, recobert de ferralla; feia massa fred per conduir sense capota. Dinosh al volant.. Jo m'estava recuperant d'una llarga nit de maldecaps després de la visita a Nagarparishad, on per enèsima vegada em van tornar a dir que hi havia mancances en la construcció així com en els plànols. Jadhav, el nostre jove arquitecte estava a punt d'esclatar a plors, marejat per les instruccions canviants de Deshi Raj. Just després que jo abandonés l'oficina li van demanar que es quedés, segurament el devien subornar per tal de mantenir els plànols en el seu estat actual.

Aquella nit també patia quan el Mumbai mutilat m'envaïa la ment. Aquestes són reaccions al comunalisme i a llur violència de masses (moviment denominat *gondaisme*). El comunalisme Hindú a l'Índia té una llarga història d'atacs de terror contra musulmans, cristians i contra els *Dalits* (terme amb el qual es designen les castes índies més baixes), fets que expliquen aquesta fuetjada d'accions que han tingut lloc a Mumbai. Els comunalistes hindús han atacat esglésies i escoles cristianes.

El comunalisme i el *gondaisme* estan enverinant la nació i mentrestant continuen indemnes. Verí que es transforma en horror i tragèdia dels innocents. Tinc por que això mai acabi. Com la qüestió de Ruanda o d'Irlanda.

Una nació decent està sent desmembrada. Em pregunto si durant el temps previs a la partició hi va haver algun precedent en el qual mentors hindis decidien qui eren ciutadans de segona classe.

El nostre viatge a Pohara i Kankala ens va restaurar l'esperança. De camí a Akalkuwa vam veure les brillants banderes dels diferents partits polítics: INC, NCP, BJP que penjaven de cotxes i *rickshaws* carregats de *pracharak* (propaganda) per tal de convèncer els votants. Llibertat per escollir, llibertat per intentar convèncer els altres o bé llibertat per desistir.

"Aquella nit també patia quan el Mumbai mutilat m'envaïa la ment"...

Divjani i Mohan, els activistes que ens acompanyaven al cotxe, explicaren que hi ha incentius per a aquells que es converteixen i voten a determinats partits. Un bon bistec, licor del bo i diners pel *pudhari* (cap local). Ningú no necessita creure en ningú de forma permanent. Els votants més astuts són els que es guarden a les butxaques les paperetes dels dos partits, i quan arriben els cirques corresponents a la ciutat aprofiten per fer ostentació de les paperetes i reben un tros del botí. Diversió assegurada la major part del temps. La situació es torna complicada quan el feu local es polititza.

L'estat d'ànim va millorar quan arribàrem a Pohara. Allà la flexible Rekha, la nova professora, va reunir el coratge per convocar una reunió al poble. Cap a les 8 del matí marxarem direcció

Pohara • • • • • Kankala
Nandurbar

Kankala per anar a trobar l'escamot de petits de la classe d'Ameela. Quan vam arribar la Ameela i la Surekha, també professores noves, tenien encara les cares molles després d'haver-se-les rentat. L'escamot de menuts creixia mentre parlàvem amb l'Ameela i la Surekha sobre les possibles millores a introduir en les

seves aules. Vam averiguar per l'Ameela i la Surekha que els alumnes, tenen grans dificultats en l'execució de les operacions aritmètiques. Tanmateix l'escamot de nens obtenien bons resultats en totes les activitats relacionades amb la llengua anglesa. Vam fer el té i després voltàrem per Pohara pel *palak sabha* (trobad amb els pares).

Allà, després de l'arribada d'alguns pares, ens vam convertir en el centre d'atenció dels infants, orgullosos de rebre la nostra visita. La Rekha i la seva *vahini* (cunyada), l'encantadora Veena, van haver de fer grans esforços per mantenir l'ordre a la classe.

La Rekha s'encenia mentre renyava els pares per a no portar els seus fills a l'escola, malgrat les seves pas-

sejades diàries per convèncer a grans i petits de la necessitat d'anar a escola. Els pares van admetre la situació i van explicar que els seus fills des que hi havia la Rekha i la Veena estaven aprenent més que mai. La Rekha i la Veena malgrat les contrarietats i les dificultats sempre havien seguit endavant amb el programa. La nostra entesa amb la Rekha i la Veena és excel·lent; fins i tot compartim l'opinió de mantenir la contribució obligatòria de 2 rúpies exigida a tots els pares.

Mentre a les escoles hi hagi nens amb ganes d'aprendre, joves professors com els de Pohara o Kankala que desafien les dificultats, institucions com Janseva, des d'on afrontar temes educacionals i mentre hi hagi els nostres amics i els donadors que suporten les nostres lluites, la vida serà digna de ser viscuda.

PREMANJALI, palabra con gran significado. Mireia Barba

Agosto 2008/Shilonda

El Canto del gallo nos hace abrir los ojos, son la 6.00 de la mañana y un rumor suave se oye en la habitación contigua. Tan solo un cuchicheo constante; son los niños y niñas del internado. Una breve anotación: ningún grito, ninguna pelea, un ejemplo de convivencia sorprendente. Una sala grande donde faltan las ventanas es donde 46 niños y 30 niñas adivasis duermen, se visten, hacen los deberes, juegan, cantan, sueñan y con el paso del tiempo esas 4 paredes los y las verán crecer. Empieza el día en Shilonda.

Shilonda es una aldea situada a 160 kilómetros de Mumbai, en el estado de Maharashtra. Las lluvias del monzón han estado presentes estos días. El barro de los caminos, los campos de arroz de color esmeralda y los árboles frondosos de tonalidades ligeramente fuertes nos lo confirman.

Desde 1999 la congregación de las Sisters of the Cross realizan un gran trabajo en la zona. Ellas continuaron un trabajo que habían iniciado muchos años antes los Jesuitas. Estos últimos tuvieron que abandonar la zona hace más de 15 años ya que se encontraron entre dos partidos políticos rivales que luchaban por la supremacía del territorio. Durante este periodo Shilonda estuvo cerrado a toda actividad de desarrollo. Hace 9 años, con la llegada de las monjas nació Premanjali que significa "ofrecimiento de amor". Las Sisters of de Cross actualmente llevan a cabo cuatro programas de desarrollo social i sanitario en la zona o también podríamos decir, un ofrecimiento de amor que se ha desarrollado en múltiples obras.

1/ En el marco del trabajo social trabajan con 65 grupos de mujeres que provienen de 17 aldeas distintas. Son grupos de personas motivadas para llevar a cabo un proyecto de auto-ocupación. Actualmente se han creado 20 colmados, una co-

operativa lechera y una tienda de venta de queroseno. Los beneficiarios de esta actuación son unas 20.000 personas anuales.

2/ Shepherd school (Escuela de pastores) dirigida a 200 alumnos entre 6 a 14 años que asisten a clase dos horas cada tarde y cuenta con 10 profesores. Las personas beneficiarias de esta actuación son niños y niñas pastores que no pueden asistir a clase en el horario de mañana.

3/ El Dispensario de Salud atiende a 1165 mujeres embarazadas y niños de edad comprendida entre 0 y tres años, en un periodo de 3 años. Realizan diversas acciones como consultas, vacunación, grupos de trabajo, asesoramiento, formación, etc. Desde que este programa funciona la tasa de mortalidad infantil en los niños en su primer año de vida ha descendido de un 90 por mil a un 20 por mil. En el marco de este programa se realizan unos campamentos de salud dos veces al año con personal médico de diversas especialidades que viene de Mumbai.

4/ El internado para niños y niñas adivasis. Actualmente hay 46 niños y 30 niñas procedentes de pueblos y aldeas muy lejanas. Este internado tiene la ventaja de la existencia del colegio del pueblo para que puedan iniciar su formación.

Las Sisters of the Cross han impulsado estos 4 programas en los cuales trabajan día a día. Los comienzos no fueron fáciles, como se podrán imaginar, pero mediante el diálogo, la enseñanza, allanando los prejuicios que se iban encontrando apostaron por el progreso, el conocimiento y el desarrollo de la zona.

Una sola palabra puede plasmar el trabajo que están realizando las hermanas, **PREMANJALI**.

FUTUR ADA

IRPF 2008.

Recordeu que totes les vostres donacions realitzades abans del dia 31 de desembre d'aquest any poden ser beneficiàries de la desgravació fiscal en la corresponent declaració del IRPF. La llei preveu una disminució del IRPF equivalent al 25% de l'aportació total anual efectuada; mentre que en el cas de les empreses aquesta reducció és del 35%.

Durant el primer trimestre de 2009 rebreu els certificats oficials.

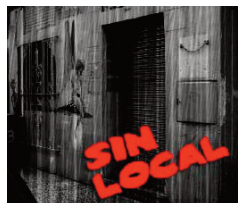
Garrick se va a la India.

El Tricicle juntament amb alguns dels dibuixants de la revista *El jueves* ha editat un opuscle humorístic per despertar els riures de grans i petits. La totalitat dels drets d'aquest llibre i dels seus dibuixos originals han estat cedits a

ADA amb l'objectiu de col·laborar en el finançament de programes d'alfabetització de nens Adivasi i de grups d'autoajuda.

L'exposició dels originals la trobareu al Teatre Poliorama de Barcelona, on també podreu aconseguir el llibre i els dibuixos originals (cost llibre 10€ i originals 200€). Per aquells que visqueu una mica lluny podeu demanar-los a través de la nostra pàgina web.

Finalment el nostre petit anunci ha tingut efecte i un dels nostres socis ha trobat un petit local. 18m2 seran suficients pel nostre petit magatzem-sala de reunions- secretaria. Esperem que estigui en funcionament a partir del gener del 2009. I on estarem? Via Laietana 52 entresol, despatx 9.

PASSAT ADA

L'ART WARLI continua el seu recorregut...

Durant el mes de novembre l'exposició itinerant fou exposada a la UPF -edifici Ciutadella.

Com ja sabeu es tracta de material permanentment a la teva disposició, així que si coneixes algun espai on es podria mostrar, no dubtis en contactar amb nosaltres!

DONACIONS DURANT L'ESTIU

Donació – herència – anònima, a través de Josep Ricart sj per un import de 26.000 euros que s'han destinat al finançament d'un any dels projectes de Nandurbar, Shilonda i Vasai.

Un segon llegat de la Sra DRP, es destinarà a les despeses del segon curs escolar de Shilonda i Nandurbar 2.

Dues noves mostres de generositat, de retornar a la societat part del que hem gaudit. Moltes gràcies. Estaran presents en el nostre record i deixen la seva arrel entre els adivasis.

Ets PROFESSOR d'un col·legi? Formes part de l'AMPA? US agradaria donar a conèixer el món Adivasi entre els alumnes?

Tal i com vàrem explicar en edicions anteriors l'escola Joan Pelegrí és pionera en aquesta experiència i ha preparat la MALETA ADIVASI ESCOLAR amb tot el material necessari i disponible. Contacta ja amb nosaltres!

Bones Festes i Felïç 2009

Enviar a Fundació ADA, C/francisco giner 2º 1ª 08012 Barcelona

Nom:

Direcció:

Professió:

E-mail :

Freqüència:

Importe:

Modalitat de pago:

Per transferència bancària a: CAIXA DE CATALUNYA- 2013 0248 44 0200629785

Por domiciliació bancària

Titular del compte:

Cèdic compte corrent

Cognoms:

Població:

Telf:

Trimestral

Anual

*C.P.:

Data naixement:

DNI.:

Aportació única

Banc o Caixa:

Direcció oficina: